

CAPITOLUL 1

Decembrie bătea la ușă, iar Jonas începea să fie înfricoșat. Nu, nu era cuvântul potrivit, își zise el. „Înfricoșat“ se referea la sentimentul acela profund și dezgustător că stătea să se-ntâmpile ceva cumplit. Înfricoșat se simțise cu un an în urmă, când o aeronavă neidentificată zburase de două ori pe deasupra comunității. O văzuse de fiecare dată. Mijindu-și ochii spre cer, văzuse cum avionul zvelt, aproape fără contur din cauza vitezei mari, trecuse pe deasupra, iar după o secundă auzise vuietul care-l însoțea. Pe urmă încă o dată, o clipă mai târziu, din direcția opusă, același avion.

La început, fusese doar fascinat. Nu văzuse niciodată o aeronavă de la o distanță atât de mică, fiindcă regulamentul le interzicea Piloților să zboare pe deasupra comunității. Uneori, când avioanele de marfă aduceau provizii pe pista de aterizare de dincolo de râu, copiii mergeau cu bicicletele până la mal și asistau curioși la descărcare și apoi la decolarea care se făcea spre vest, întotdeauna departe de comunitate.

CAPITOLUL 1

Decembrie bătea la ușă, iar Jonas începea să fie înfricoșat. Nu, nu era cuvântul potrivit, își zise el. „Înfricoșat“ se referea la sentimentul acela profund și dezgustător că stătea să se-ntâmpile ceva cumplit. Înfricoșat se simțise cu un an în urmă, când o aeronavă neidentificată zburase de două ori pe deasupra comunității. O văzuse de fiecare dată. Mijindu-și ochii spre cer, văzuse cum avionul zvelt, aproape fără contur din cauza vitezei mari, trecuse pe deasupra, iar după o secundă auzise vuietul care-l însoțea. Pe urmă încă o dată, o clipă mai târziu, din direcția opusă, același avion.

La început, fusese doar fascinat. Nu văzuse niciodată o aeronavă de la o distanță atât de mică, fiindcă regulamentul le interzicea Piloților să zboare pe deasupra comunității. Uneori, când avioanele de marfă aduceau provizii pe pista de aterizare de dincolo de râu, copiii mergeau cu bicicletele până la mal și asistau curioși la descărcare și apoi la decolarea care se făcea spre vest, întotdeauna departe de comunitate.

Însă aeronava de anul trecut fusese altfel. Nu un avion de marfă masiv și pântecos, ci un aparat cu botul subțire și cu o carlingă pentru un singur pilot. Uitându-se neliștit în jur, Jonas văzuse că și alții – adulți și copii deopotrivă – se opriseră din ce făceau și așteptau derutați o explicație pentru înfricoșătorul episod.

Pe urmă, tuturor cetățenilor li se ordonase să intre în cea mai apropiată clădire și să rămână acolo. IMEDIAT, hârâise vocea răgușită în boxe. LĂSAȚI-VĂ BICICLETELE ACOLO UNDE SUNT.

Ascultător, Jonas își lăsase imediat bicicleta într-o rână pe cărarea din spatele locuinței familiei lui. Fugise înăuntru și rămăsese acolo de unul singur. Ambii părinți erau la muncă, iar sora lui mai mică, Lily, se afla la Centrul de Îngrijire a Copiilor, unde-și petrecea orele de după școală.

Uitându-se pe fereastra din față, Jonas nu văzuse picior de om: nici urmă de Măturătorii de Stradă, Lucrătorii de la Spații Verzi sau Furnizorii Alimentari care populau de obicei comunitatea la ora aceea din zi. Văzuse doar bicicletele abandonate ici și colo, într-o rână; roata îndreptată în sus a uneia dintre ele continua să se-nvârtă încet.

Atunci fusese înfricoșat. Felul cum propria comunitate aștepta în tăcere îi răscolise stomacul. Începuse să tremure.

Dar nu se întâmplase nimic. După câteva minute, boxele se treziseră din nou la viață, iar vocea – de data asta liniștitoare și mai puțin grăbită – explicase că un Pilot-în-Instruc-taj își citise greșit indicațiile de navigare și virase unde nu trebuia. Pilotul încercase cu disperare să se întoarcă înapoi să i se observe eroarea.

INUTIL DE SPUS, VA FI PUS PE LIBER, zisese vocea, după care se lăsase tăcerea. Mesajul final avea un ton ironic, ca și cum Vorbitorului i s-ar fi părut un lucru distractiv; chiar și Jonas zâmbise ușor, deși știa cât de dură fusese decla-

rația. Punerea pe liber a unui contribuabil era o hotărâre fără întoarcere, o pedeapsă cumplită, o copleșitoare expresie a eșecului.

Chiar și copiii erau muștrați dacă foloseau expresia din vârful buzelor, la joacă, bătându-și joc de un coleg care nu prinsese o minge sau se poticnise în timpul unei curse. Jonas o făcuse o dată, țipase la prietenul lui cel mai bun: „Gata, Asher! Ești pus pe liber!“, când echipa lui pierduse un meci din cauza greșelii stângace a lui Asher. Fusesse luat deoparte de antrenor pentru o discuție scurtă și serioasă, își plecase capul de vinovăție și jenă, și-i ceruse iertare lui Asher după meci.

Acum, gândindu-se la sentimentul de frică în timp ce mergea cu bicicleta pe cărarea paralelă cu râul, își aminti momentul de teroare palpabilă, care-i răscolise stomacul, din ziua când avionul zburase pe deasupra lui. Ei bine, acum, când decembrie bătea la ușă, nu simțea același lucru. Căută cuvântul potrivit pentru sentimentul pe care-l încerca.

Jonas era foarte atent la exprimare. Nu ca prietenul lui, Asher, care vorbea prea repede și amesteca lucrurile, stâlcind cuvintele și expresiile până când deveneau aproape de nerecunoscut și, adeseori, foarte caraghioase.

Zâmbi amintindu-și de dimineața când Asher dăduse buzna în clasă, târziu ca de obicei, sosind cu răsuflarea tăiată chiar când se intona imnul de dimineață. După ce elevii se așezaseră la încheierea cântecului patriotic, Asher rămăsese în picioare ca să prezinte scuze în public, cum se cerea.

— Îmi cer iertare pentru că mi-am deranjat comunitatea școlară.

Asher recitase rapid formula standard de scuze, încercând să-și recapete răsuflarea. Învățătorul și clasa îi așteptaseră

răbdători explicația. Toți elevii zâmbeau răutăcios, fiindcă îl auziseră deja pe Asher de multe ori spunând aceste cuvinte.

— Am plecat din timp de-acasă, dar când am trecut cu bicicleta pe lângă crescătorie, lucrătorii tocmai scoteau niște somoni. Cred că m-am rătăcit uitându-mă la ei. Îmi cer iertare colegilor, încheiase Asher, după care își netezi vestonul boțit și se așază.

— Îți acceptăm scuzele, Asher.

Elevii intonasera răspunsul standard într-un glas. Mulți își mușcau buzele ca să nu-i umfle râsul.

— Îți accept scuzele, Asher, spusese zâmbind Învățătorul. Și-ți mulțumesc fiindcă ne-ai mai dat o ocazie pentru o lecție de limbă. „Rătăcit“ e un adjectiv prea puternic când vorbești despre cum te-ai uitat la somoni.

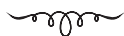
Se întorsese și scrisese „rătăcit“ pe tablă. Alături trecuse „zăpăcit“.

Acum, apropiindu-se de casă, Jonas zâmbi când își aduse aminte. Gândindu-se în continuare, pe când își fixa bicicleta în suportul îngust de lângă ușă, își dădu seama că „înfricoșat“ nu era cuvântul potrivit pentru sentimentele lui, acum că se apropia luna decembrie. Era un adjectiv prea puternic.

Așteptase timp îndelungat acest decembrie special. Iar acum, că bătea la ușă, nu era înfricoșat, ci... nerăbdător, hotărî el. Era nerăbdător să vină odată. Și emoționat, desigur. Toți Unșpearii erau emoționați la gândul evenimentului care avea să se petreacă peste atât de puțină vreme.

Totuși, Jonas avu un mic tremur de neliniște când se gândi la ziua aceea, la ce-ar putea să se-ntâmple.

Temător, hotărî el. Așa sunt.

— Cine vrea să fie primul la sentimente-n seara asta? întrebă tatăl lui Jonas, la sfârșitul mesei de seară.

Era unul dintre ritualuri – relatarea sentimentelor seara. Uneori Jonas și sora lui mai mică, Lily, se certau pentru cine să-nceapă. Părinții lor făceau parte din ritual, bineînțeles; și ei își povesteau sentimentele în fiecare seară. Dar la fel ca toți părinții – de fapt, ca toți adulții –, nu se certau pentru cine să vorbească primul.

N-o făcu nici Jonas acum. Sentimentele lui erau prea complicate în seara asta. Voia să le împărtășească, însă nu prea-i venea să înceapă cernerea emoțiilor lui complexe, nici măcar cu ajutorul pe care știa că puteau să i-l dea părinții.

— Începe tu, Lily, spuse el, văzând că sora lui, care era mult mai mică – de-abia ajunsese Șeptară – se foia nerăbdătoare în scaun.

— Am fost foarte supărată după-amiază, anunță Lily. Grupa mea de la Centrul de Îngrijire se afla la locul de joacă și-am primit vizita unei grupe de Șeptari care n-au respectat *deloc* regulile. Unul dintre ei – de sex bărbătesc, nu știu cum îl cheamă – s-a tot băgat în față la tobogan, deși noi, ceilalți, stăteam cumiți la coadă. Am fost foarte supărată pe el. Și mi-am strâns pumnul, uite-așa.

Ridică un pumn încleștat, iar restul familiei surâse în fața micului ei gest de sfidare.

— De ce crezi că n-au respectat musafirii regulile? întrebă Mama.

Lily chibzui și clătină din cap.

— Nu știu. S-au purtat ca niște... ca niște...

— Animale? sugeră Jonas și râse.

— Exact, zise Lily, râzând și ea. Ca niște animale.

Niciunul dintre copii nu știa ce însemna cuvântul, dar era folosit adeseori pentru cineva needucat sau neîndemânatic, cineva altfel decât ceilalți.

— De unde erau musafirii? întrebă Tata.

Lily se încruntă, încercând să-și aducă aminte.

— Ne-a spus șeful de grupă când a ținut discursul de bun-venit, dar nu-mi aduc aminte. Cred că n-am fost atentă. Erau din altă comunitate. Au trebuit să plece devreme, așa c-au mâncat de prânz în autobuz.

Mama încuviință din cap.

— Crezi că e cu puțință să aibă alte reguli? Și pur și simplu să nu fi știut ce reguli aveți voi la locul de joacă?

Lily ridică din umeri și dădu din cap.

— Se poate.

— Ai fost în vizită în alte comunități, nu? întrebă Jonas. Grupa mea a fost de multe ori.

Lily mai dădu o dată din cap.

— Când eram Șesari, ne-am dus și-am stat o zi de școală cu o grupă de Șesari la ei în comunitate.

— Și cum v-ați simțit cât timp ați stat acolo?

Lily se încruntă.

— Ne-am simțit ciudat. Fiindcă aveau alte metode. Învățau lucruri pe care grupa mea nu le știa, așa că ne-am simțit ca niște proști.

Tata asculta cu interes.

— Mă tot gândesc, Lily, zise el, la băiatul care n-a respectat regulile azi. Crezi că e cu puțință să se fi simțit și el ciudat și ca un prost, aflându-se într-un loc nou, cu reguli de care nu știa?

Lily se gândi atent.

— Da, spuse ea într-un târziu.

rația. Punerea pe liber a unui contribuabil era o hotărâre fără întoarcere, o pedeapsă cumplită, o copleșitoare expresie a eșecului.

Chiar și copiii erau muștrați dacă foloseau expresia din vârful buzelor, la joacă, bătându-și joc de un coleg care nu prinsese o minge sau se poticnise în timpul unei curse. Jonas o făcuse o dată, țipase la prietenul lui cel mai bun: „Gata, Asher! Ești pus pe liber!“, când echipa lui pierduse un meci din cauza greșelii stângace a lui Asher. Fusesse luat deoparte de antrenor pentru o discuție scurtă și serioasă, își plecase capul de vinovăție și jenă, și-i ceruse iertare lui Asher după meci.

Acum, gândindu-se la sentimentul de frică în timp ce mergea cu bicicleta pe cărarea paralelă cu râul, își aminti momentul de teroare palpabilă, care-i răscolise stomacul, din ziua când avionul zburase pe deasupra lui. Ei bine, acum, când decembrie bătea la ușă, nu simțea același lucru. Căută cuvântul potrivit pentru sentimentul pe care-l încerca.

Jonas era foarte atent la exprimare. Nu ca prietenul lui, Asher, care vorbea prea repede și amesteca lucrurile, stâlcind cuvintele și expresiile până când deveneau aproape de nerecunoscut și, adeseori, foarte caraghioase.

Zâmbi amintindu-și de dimineața când Asher dăduse buzna în clasă, târziu ca de obicei, sosind cu răsuflarea tăiată chiar când se intona imnul de dimineață. După ce elevii se așezaseră la încheierea cântecului patriotic, Asher rămăsese în picioare ca să prezinte scuze în public, cum se cerea.

— Îmi cer iertare pentru că mi-am deranjat comunitatea școlară.

Asher recitase rapid formula standard de scuze, încercând să-și recapete răsuflarea. Învățătorul și clasa îi așteptaseră

răbdători explicația. Toți elevii zâmbeau răutăcios, fiindcă îl auziseră deja pe Asher de multe ori spunând aceste cuvinte.

— Am plecat din timp de-acasă, dar când am trecut cu bicicleta pe lângă crescătorie, lucrătorii tocmai scoteau niște somoni. Cred că m-am rătăcit uitându-mă la ei. Îmi cer iertare colegilor, încheiase Asher, după care își netezi vestonul boțit și se așază.

— Îți acceptăm scuzele, Asher.

Elevii intonasară răspunsul standard într-un glas. Mulți își mușcau buzele ca să nu-i umfle râsul.

— Îți accept scuzele, Asher, spusese zâmbind Învățătorul. Și-ți mulțumesc fiindcă ne-ai mai dat o ocazie pentru o lecție de limbă. „Rătăcit“ e un adjectiv prea puternic când vorbești despre cum te-ai uitat la somoni.

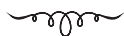
Se întorsese și scrisese „rătăcit“ pe tablă. Alături trecuse „zăpăcit“.

Acum, apropiindu-se de casă, Jonas zâmbi când își aduse aminte. Gândindu-se în continuare, pe când își fixa bicicleta în suportul îngust de lângă ușă, își dădu seama că „înfricoșat“ nu era cuvântul potrivit pentru sentimentele lui, acum că se apropia luna decembrie. Era un adjectiv prea puternic.

Așteptase timp îndelungat acest decembrie special. Iar acum, că bătea la ușă, nu era înfricoșat, ci... nerăbdător, hotărî el. Era nerăbdător să vină odată. Și emoționat, desigur. Toți Unșpearii erau emoționați la gândul evenimentului care avea să se petreacă peste atât de puțină vreme.

Totuși, Jonas avu un mic tremur de neliniște când se gândi la ziua aceea, la ce-ar putea să se-ntâmpie.

Temător, hotărî el. Așa sunt.

— Cine vrea să fie primul la sentimente-n seara asta? întrebă tatăl lui Jonas, la sfârșitul mesei de seară.

Era unul dintre ritualuri – relatarea sentimentelor seara. Uneori Jonas și sora lui mai mică, Lily, se certau pentru cine să-nceapă. Părinții lor făceau parte din ritual, bineînțeles; și ei își povesteau sentimentele în fiecare seară. Dar la fel ca toți părinții – de fapt, ca toți adulții –, nu se certau pentru cine să vorbească primul.

N-o făcu nici Jonas acum. Sentimentele lui erau prea complicate în seara asta. Voia să le împărtășească, însă nu prea-i venea să înceapă cernerea emoțiilor lui complexe, nici măcar cu ajutorul pe care știa că puteau să i-l dea părinții.

— Începe tu, Lily, spuse el, văzând că sora lui, care era mult mai mică – de-abia ajunsese Șeptară – se foia nerăbdătoare în scaun.

— Am fost foarte supărată după-amiază, anunță Lily. Grupa mea de la Centrul de Îngrijire se afla la locul de joacă și-am primit vizita unei grupe de Șeptari care n-au respectat *deloc* regulile. Unul dintre ei – de sex bărbătesc, nu știu cum îl cheamă – s-a tot băgat în față la tobogan, deși noi, ceilalți, stăteam cumiți la coadă. Am fost foarte supărată pe el. Și mi-am strâns pumnul, uite-așa.

Ridică un pumn încleștat, iar restul familiei surâse în fața micului ei gest de sfidare.

— De ce crezi că n-au respectat musafirii regulile? întrebă Mama.

Lily chibzui și clătină din cap.

— Nu știu. S-au purtat ca niște... ca niște...

— Animale? sugeră Jonas și râse.

— Exact, zise Lily, râzând și ea. Ca niște animale.